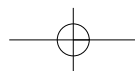
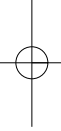
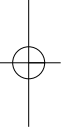

EL
CEMENTIRI
DELS
LLIBRES
OBLIDATS

Aquest llibre forma part d'un cicle de quatre novel·les que s'entrecreuen en l'univers literari d'*El Cementiri dels Llibres Oblidats*. Els relats que el componen estan interconnectats a través de personatges i fils argumentals que estenen ponts entre les trames, tot i que cada un és completament independent i ofereix una història tancada i continguda en ella mateixa. Les novel·les d'*El Cementiri dels Llibres Oblidats* poden llegir-se en qualsevol ordre o per separat, cosa que permet al lector explorar i accedir al laberint d'històries a través de diverses portes i camins que, un cop completat el quartet, el conduiran al cor de la narració.

«Una d'aquestes rares novel·les que combinen una trama brillant amb una escriptura sublim.»

Sunday Times

«Una obra mestra popular, un clàssic contemporani.»

Daily Telegraph

«El millor llibre de l'any. Irresistible. És erudit i accessible a tothom, s'inscriu en la gran tradició de novel·les d'aprenentatge en les quals els secrets i malefics se succeeixen com un joc de nines russes.»

Le Figaro

«García Márquez, Umberto Eco i Jorge Luis Borges s'apleguen en un màgic i desbordant espectacle, d'inquietant perspicàcia i definitivament meravellós, escrit pel novel·lista espanyol Carlos Ruiz Zafón.»

The New York Times

«Indiscutiblement *L'Ombra del Vent* és meravellosa. Una construcció argumental magistral i meticulosa amb un extraordinari domini del llenguatge... Una carta d'amor a la literatura, dirigida a lectors tan apassionats per la narrativa com el seu jove protagonista.»

Entertainment Weekly

«*L'Ombra del Vent* anuncia un fenomen de la literatura popular espanyola.»

La Vanguardia

«Si algú es pensava que l'autèntica novel·la gòtica havia mort al segle XIX, aquest llibre el farà canviar d'idea. Una novel·la plena d'esplendor i de trampes secretes on fins i tot les subtrames tenen subtrames. En mans de Zafón, cada escena sembla treta d'un dels primers films d'Orson Welles. Cal ser romàntic de debò per arribar a apreciar-ne tot el valor, però si n'ets llavors és una lectura enlluernadora.»

Stephen King

«Les pàgines de Ruiz Zafón absorbeixen durant dos dies tots aquells qui decideixen llegir-les. El talent narratiu d'aquest home arrasa.»

El Mundo

«Una vegada més he trobat un llibre que prova com pot ser de meravellós submergir-se en una novel·la rica i llarga... Aquesta novel·la ho té tot: seducció, risc, venjança i un misteri que l'autor va teixint de forma magistral. Zafón avantatja fins i tot l'extraordinari Charles Dickens.»

The Philadelphia Enquirer

«Pura màgia, no hi ha una altra manera de descriure aquesta novel·la. Història i escriptura, trama i caràcter, personatges i perfils, tot adequadament. No pots abandonar mai aquestes cinc-centes pàgines captivadores, plenes de suspens. Té una escriptura tan especial com l'aroma d'un perfum que es va escampant, seductor i sensual. I aquesta aroma dura molt de temps.»

Hamburger Abendblatt

«Tremendament bo... una història arrodonida d'una manera impressionant. Humor, terror, política i romanticisme, molt ben dosificats... i l'efecte de conjunt és del tot satisfactori. Zafón, exguionista, és particularment bo en el contrast i el ritme: les cinc-centes pàgines del llibre passen amb una increïble rapidesa.»

Sunday Telegraph

«Tot a *L'Ombra del Vent* és extraordinàriament sofisticat. L'estil enlluerna, mentre la trama es trenca i es desembolica amb una gràcia subtil... La novel·la de Zafón és atmosfèrica, seductora i de lectura recomanable.»

The Observer

«Tots aquells que gaudeixen amb novel·les terrorífiques, eròtiques, commovedores, tràgiques i de suspens haurien d'afanyar-se cap a la llibreria més propera i apoderar-se d'un exemplar de *L'Ombra del Vent*. De debò, ho haurien de fer.»

The Washington Post

«Una obra ambiciosa, capaç de con­ju­gar els més variats estils (des de la comèdia de costums fins a l'apunt històric, passant pel mateix misteri central) sense perdre-hi ni una mica del seu poder de fasci­na­ció.»

Qué Leer

«Absorbent, imaginativa i sòlidament construïda. El plaer de recuperar amb la lectura l'etern adolescent que tots portem a dins.»

El Periódico

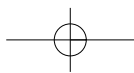
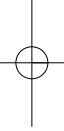
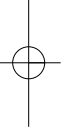
«Ho deixareu tot de banda i llegireu durant la nit sencera; no voldreu abandonar *L'Ombra del Vent* fins que hagueu arribat al final.»

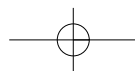
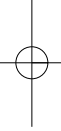
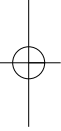
Joschka Fischer (vicecanceller alemany)

«*L'Ombra del Vent* té tot allò que necessita una gran història: amor, traïció, mort, odi i amistat. No és estrany que s'hagi convertit en el llibre de l'any.»

Berlin Literature Critique

L'Ombra del Vent

Carlos Ruiz Zafón

L'Ombra del Vent

AQUEST LLIBRE NO PODRÀ SER REPRODUÏT,
NI TOTALMENT NI PARCIAL, SENSE PREVI PERMÍS
ESCRIT DE L'EDITOR.
TOTS ELS DRETS RESERVATS

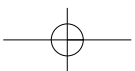
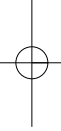
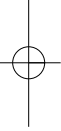
© CARLOS RUIZ ZAFÓN, 2002
© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2008
DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA (ESPANYA)
© DE LA TRADUCCIÓ: JOSEP PELFORT, 2002
PRIMERA EDICIÓ EN AQUESTA PRESENTACIÓ: JUNY DE 2010
DIPÒSIT LEGAL: B. 24.117-2010
ISBN 978-84-9708-215-0
COMPOSICIÓ: FOTOLETRA, S. A.
IMPRESSIÓ: LIBERDÚPLEX
PRINTED IN SPAIN - IMPRÈS A ESPANYA

Biografia

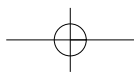
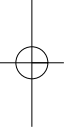
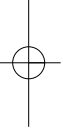
Carlos Ruiz Zafón és un dels autors més llegits i reconeguts a tot el món. Va debutar el 1993 amb *El Príncep de la Boira* (Premi Edebé) i més tard va publicar tres novel·les més adreçades al públic juvenil: *El Palau de la Mitjanit*, *Les Llums de Setembre* i *Marina*. L'any 2001 va fer el salt a la narrativa per a adults amb la publicació de *L'Ombra del Vent*, que ben aviat es va convertir en un fenomen literari internacional. Amb *El Joc de l'Àngel* (2008) torna a l'univers del Cementiri dels Llibres Oblidats. Les seves obres han estat traduïdes a més de quaranta llengües i han conquerit nombrosos premis internacionals i milions de lectors als cinc continents.

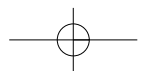
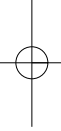
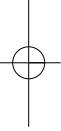
www.lasombradelviento.net

www.planetalector.com

*Per al Joan Ramon Planas,
que es mereixeria alguna cosa millor.*

EL CEMENTIRI DELS LLIBRES OBLIDATS

Encara recordo aquella alba en què el pare em va dur per primera vegada a visitar el Cementiri dels Llibres Oblidats. S'esgranaven els primers dies de l'estiu del 1945 i tots dos passejàvem pels carrers d'una Barcelona atrapada sota cels de cendra i un sol vaporós que es vessava damunt la Rambla de Santa Mònica en una garlanda de coure líquid.

—Daniel, el que veuràs avui no ho pots explicar a ningú —em va advertir el meu pare—. Ni al teu amic Tomàs. A ningú.

—¿Ni tan sols a la mare? —vaig voler saber jo, amb un fil de veu.

El pare va sospirar, emparat per aquell somriure trist que el perseguia com una ombra per la vida.

—És clar que sí —va respondre capcot—. Amb ella no hi tenim secrets. A ella l'hi pots explicar tot.

Poc després de la guerra, un brot de còlera s'havia endut la mare. La vam enterrar a Montjuïc el dia que jo feia quatre anys. Només recordo que va ploure tot el dia i tota la nit, i que, quan li vaig preguntar al pare si el cel plorava, li va fallar la veu i no em va poder contestar. Al cap de sis anys, l'absència de la mare continuava sent per mi com una mena de miratge, com un silenci a crits que jo encara no sabia fer emmudir amb les paraules. El pare i jo vivíem en un petit pis del carrer de Santa Anna, a la vora de la plaça de l'església. El pis estava situat just al damunt de la llibreria especialitzada en edicions de col·leccionista i llibres de vell heretada del meu avi, una botiga encantada que el pare confiava que algun dia passaria a les meves mans. Em vaig criar entre llibres, fent amics invisibles en pàgines que s'esmicolaven amb la pols i l'olor de les quals encara conservo a les mans. De petit, vaig aprendre a agafar el son mentre li explicava a la mare, en la penombra de la meva habitació, les incidències de la jornada, les meves trifulgues a l'escola, el que havia après aquell dia... Ara ja no podia sentir la seva veu o notar-ne el tacte, però la seva llum i la seva escalfor en-

cenien cada racó d'aquella casa i jo, amb la fe d'aquells que encara no poden comptar els seus anys amb els dits de la mà, creia que, si tancava els ulls i li explicava coses, ella em podria sentir des d'on fos. A vegades, el pare m'escoltava des del menjador i plorava d'amat.

Recordo que aquell matí de juny em vaig desvetllar cridant. El cor em batejava al pit com si l'ànima volgués fer-se camí i arrencar a córrer escales avall. El pare, trasbalsat, vingué de seguida a la meua habitació, em va sostenir als seus braços i mirà de calmar-me.

—No em puc recordar de la seva cara. No em puc recordar de la cara de la mare —vaig xiuxiuejar sense alè.

El pare em va abraçar amb força.

—No t'hi amoïnis, Daniel. Jo ja me'n recordaré per tots dos.

Ens vam mirar en la penombra, buscant paraules que no existien. Aquella va ser la primera vegada que em vaig adonar que el pare envellia i que els seus ulls, ulls de boira i de pèrdua, sempre miraven cap enrere. Es va posar dret i va fer córrer les cortines perquè entrés la tèbia llum de l'alba.

—Apa, Daniel, vesteix-te. Que et vull ensenyar una cosa —digué.

—¿Ara? ¿A les cinc de la matinada?

—Hi ha coses que només es poden veure entre tenebres —va insinuar brandant un somriure enigmàtic que segurament havia manllevat d'algun volum d'Alexandre Dumas.

Els carrers encara llanguien entre boirines i serenos quan vam sortir al portal. Els fanals de les Rambles dibuixaven una avinguda vaporosa, i parpellejaven al mateix temps que la ciutat es desvetllava i es desfeia de la seva disfressa d'aquarel·la. Quan vam arribar al carrer de l'Arc del Teatre, ens encaminàrem cap al Raval, sota les arcades que prometien una volta de boira blava. Vaig seguir el pare a través d'aquell camí estret, que era més una cicatriu que un carrer, fins que la tremolosa llum de la Rambla es va perdre darrere nostre. La claror de l'alba es filtrava des dels balcons i les cornises en alenades de llum esbiaixada que no arribaven a fregar el terra. Finalment, el pare es va aturar al llindar d'una porta gran de fusta llavorada, ennegrida pel temps i la humitat. Al nostre davant, s'hi alçava el que em va semblar el

cadàver abandonat d'un palau, o un museu de ressons i d'ombres.

—Daniel, el que veuràs avui no ho pots explicar a ningú. Ni al teu amic Tomàs. A ningú.

Un homenet amb faccions d'ocell rapinyaire i cabellera platejada ens va obrir la porta. La seva mirada d'àguila es va aturar en els meus ulls, impenetrable.

—Bon dia, Isaac. Aquest és el meu fill Daniel —va anunciar el pare—. Aviat farà onze anys, i algun dia es farà càrrec de la botiga. Ja té edat de conèixer aquest lloc.

Aquest tal Isaac ens va convidar a passar amb un lleu assentiment. Una penombra blavosa ho cobria tot, insinuant només les formes d'una escalinata de marbre i d'una galeria de frescos poblats per figures d'àngels i criatures fabuloses. Vam seguir el guardià al llarg d'aquell corredor palatí i vam arribar a una gran sala circular on una autèntica basílica de tenebres reposava sota una cúpula ganivetejada per feixos de llum que penjaven de dalt. Un laberint de passadissos i prestatges farcits de llibres pujava des de la base fins a la cúspide, formant un rusc ordit de túnels, escales, plataformes i ponts que deixaven endevinar una gegantina biblioteca de geometria impossible. Vaig mirar el pare, bocabadat. Ell em va somriure i em va fer l'ullet.

—Daniel, benvingut al Cementiri dels Llibres Oblidats.

D'ací i d'allà, serpejant pels passadissos i les plataformes de la biblioteca, es perfilaven una bona dotzena de figures. Algunes es van girar a saludar des de lluny, i vaig reconèixer els rostres de diversos col·legues del pare en el gremi de llibreTERS de vell. Als meus ulls de deu anys, aquells individus semblaven una confraria secreta d'alquimistes que conspiraven d'amagat del món. El pare es va agenollar davant meu i, mirant-me de fit a fit als ulls, em va parlar amb aquella veu lleu de les promeses i les confidències.

—Aquest lloc és un misteri, Daniel, un santuari. Cadascun dels llibres que veus, cadascun d'aquests volums, té ànima. L'ànima de qui el va escriure, i l'ànima dels qui el van llegir, i el van viure i el van somiar. Cada vegada que un llibre canvia de mans, cada vegada que algú deixa que la seva mirada llisqui per les seves pàgines, el seu esperit creix i s'enforteix. Ja fa molts anys, quan el meu pare em va dur aquí per primera vegada, aquell lloc ja era

vell. Potser tan vell com la ciutat mateixa. Ningú no sap del cert des de quan existeix, o qui el va crear. Et diré el mateix que el meu pare em va dir a mi. Quan una biblioteca desapareix, quan una llibreria tanca les portes, quan un llibre es perd en l'oblit, els qui coneixem aquest lloc, els guardians, ens assurem que arribi aquí. En aquest lloc, els llibres que ja no recorda ningú, els llibres que s'han perdut en el temps, hi viuen per sempre, esperant arribar algun dia a les mans d'un nou lector, d'un nou esperit. A la botiga, nosaltres els venem i els comprem, però, de fet, els llibres no tenen amo. Cadascun dels llibres que veus aquí ha estat el millor amic d'algú. Però, ara, només ens tenen a nosaltres, Daniel. ¿Creus que podràs guardar aquest secret?

Els meus ulls es van perdre en la immensitat d'aquell lloc, en la seva claror encantada. Vaig fer que sí amb el cap i el pare va somriure.

—¿I saps què és el millor de tot? —va preguntar.

Vaig negar en silenci.

—Hi ha el costum que el primer cop que algú visita aquest lloc triï un llibre, el que vulgui, i l'adopti, assegurant-se que no desapareixerà mai, que sempre es mantindrà viu. És una promesa molt seriosa. És per tota la vida —em va explicar el pare—. I avui et toca a tu.

Durant gairebé mitja hora, vaig vagarejar pels topants d'aquell laberint que feia olor de paper vell, de pols i de màgia. La meua mà fregava les avingudes de lloms exposats, que em temptaven, que sol·licitaven la meua elecció. Vaig albirar, entre els títols desdibuixats pel temps, mots en llengües que reconeixia i molts altres que era incapaç d'identificar. Vaig recórrer passadissos i galeries en espiral poblades per centenars, per milers de volums, que semblava que sabien més de mi que no pas jo d'ells. Al cap de poc, em va assaltar la idea que, darrere la coberta de cadascun d'aquells llibres, s'hi obria un univers infinit per explorar i que, més enllà d'aquells murs, el món deixava passar la vida en tardes de futbol i serials de ràdio, cofoi de veure's el melic i poca cosa més. Potser va ser aquell pensament, o tal vegada l'atzar (o el seu parent de gala, el destí), però el cert és que en aquell mateix instant vaig saber que ja havia triat el llibre que adoptaria. O potser hauria de dir més aviat el llibre que m'adoptaria a mi. Treia el cap tímidament

per la vora d'un prestatge, estava enquadrnat amb pell de color de vi, i xiuxiuejava el seu títol en lletres daurades que lluien com el foc a la llum que destil·lava la cúpula. M'hi vaig acostar i vaig acaronar les paraules amb el tou dels dits, tot llegint en silenci.

L'Ombra del Vent
JULIÀ CARAX

No havia sentit anomenar mai ni aquell títol ni aquell autor, però tant em va fer. La decisió ja estava presa. Per les dues parts. Vaig agafar el llibre amb molta cura i el vaig fullejar, deixant que les seves pàgines esbateguessin com unes ales. Alliberat de la seva cel·la del prestatge, el llibre va deixar anar un núvol de pols daurada. Satisfet de la meva elecció, vaig refer el camí pel laberint portant el meu llibre sota el braç amb un somriure imprès als llavis. Potser l'atmosfera encisadora d'aquell lloc em dominava, però jo tenia l'estranya seguretat que aquell llibre havia estat allà esperant-me durant anys, probablement des d'abans del meu naixement.

Aquella tarda, de tornada al pis del carrer de Santa Anna, em vaig refugiar a la meva habitació i vaig decidir llegir les primeres ratlles del meu nou amic. Abans que pogués adonar-me'n, ja hi havia caigut a dins, sense remei. La novel·la relatava la història d'un home que buscava el seu veritable pare, que no havia arribat a conèixer mai, i l'existència del qual només descobria gràcies a les últimes paraules que pronunciava la seva mare al llit poc abans de morir. La història d'aquella recerca es transformava en una odissea fantasmagòrica en què el protagonista lluitava per recuperar una infantesa i una joventut perdudes, i en què, lentament, descobríem l'ombra d'un amor maleït el record del qual el perseguiria fins a la mort. A mesura que avançava, l'estructura del relat va començar a recordar-me una d'aquelles nines russes que contenen innumbrables còpies d'ella mateixa en el seu interior. De mica en mica, la narració s'esfilagarsava en mil històries, com si el relat hagués penetrat en una galeria de miralls i la seva identitat s'esquinçés en dotzenes de reflexos diferents que eren, alhora, un de sol.

Els minuts i les hores s'esmunyien com un miratge. Al cap d'unes hores, atrapat en el relat, ben just si vaig adonar-me que les campanades de mitjanit repicaven en la llunyania de la catedral. Soterrat per la llum de coure que projectava el flexo, em vaig submergir en un món d'imatges i sensacions que jo no havia conegut mai. Personatges que em van semblar tan reals com l'aire que respirava em van arrossegar per un túnel d'aventura i de misteri del qual no volia sortir. Pàgina rere pàgina, em vaig deixar envoltar pel sortilegi de la història i del seu món fins que l'àlè de l'alba va acaronar la meua finestra i els meus ulls cansats van arribar a les últimes ratlles del llibre. Em vaig estirar al llit, sota la penombra blavosa del matí, amb el llibre damunt el pit i vaig sentir la remor de la ciutat adormida que degotava sobre les teulades esquitxades de púrpura. La son i la fatiga m'assaltaven, però jo em resistia a rendir-me. No volia perdre l'encís de la història ni dir encara adéu als seus personatges.

Una vegada, vaig sentir comentar a un client habitual de la llibreria del meu pare que hi ha poques coses que marquin tant un lector com el primer llibre que realment s'obre camí fins al seu cor. Aquelles primeres imatges, el ressò d'aquelles paraules que ens pensàvem que havíem deixat enrere, ens acompanyen tota la vida i esculpeixen un palau a la nostra memòria, al qual tard o d'hora —tant se val quants llibres llegim, quants mons descobrim, quantes coses aprenguem o oblidem— tornarem inevitablement. Per mi, aquestes pàgines embruixades seran sempre les que vaig trobar als passadissos del Cementiri dels Llibres Oblidats.